

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XV, NR.3(180)/2012

BULETIN DE INFORMAȚII

MARTIE 2012

Rugăciunea Sfântului Efreim Sirul

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Alar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău.

Așa Doamne. Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândească pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”.

Boala fundamentală este **duhul trândăviei**. Este acea lenevire și pasivitate a întregii noastre ființe, care întotdeauna ne împinge mai degrabă „în jos” decât „în sus” — care încearcă mereu să ne convingă că nici o schimbare nu este posibilă și, deci, nu este nici de dorit. De fapt, este vorba de un cinism înrădăcinat, care la orice schimbare duhovnicească răspunde „pentru ce?” și face din viața noastră o teribilă risipire sufletească. Este cauza tuturor păcatelor pentru că otrăvește energia duhovnicească de la însuși izvorul său.

Rodul trândăviei este **grija de multe**. Este acea stare de deznădejde pe care toți Sfinții Părinți au considerat-o cea mai mare primejdie pentru suflet. Deznădejdea este imposibilitatea pentru om de a vedea ceva bun sau pozitiv: este reducerea la negativism și pesimism a tot ceea ce există. Aceasta este, cu adevărat, o forță demonică în noi, pentru că fundamental Satana este un înșelător. El îl înșală pe om asupra lui Dumnezeu și a lumii; el ne umple viața cu întuneric și nihilism. Deznădejdea este sinuciderea sufletului, pentru că atunci când omul este cuprins de ea devine incapabil să vadă lumina și să o dorească.

Iubirea de stăpânire! Deși pare bizar, trândăvia și deznădejdea sunt tocmai cele ce ne umplu viața cu iubirea de stăpânire. Pângărind întreaga noastră atitudine către viață, lipsind-o de sens și plinătate, ele ne silesc să căutăm compensație într-o atitudine total greșită față de alte persoane. Dacă viața mea nu este îndreptată către Dumnezeu, nu aspiră la valorile eterne, inevitabil va deveni egoistă și egocentrică, iar aceasta înseamnă că toți cei din jurul meu vor

deveni mijloacele proprii mele satisfacerii de sine. Dacă Dumnezeu nu este Domnul și Stăpânul vieții mele, atunci eu voi deveni propriul meu domn și stăpân, centrul absolut al propriei mele vieți, și încep să evaluez totul ținând cont de nevoile mele, de ideile mele, de dorințele mele și de judecățile mele. Iubirea de stăpânire este astfel o degenerare fundamentală a relației mele cu ceilalți, o încercare de subordonare a lor față de mine. Această pornire nu se exprimă neapărat prin a comanda sau a

domina pe „alții”. Se poate exprima la fel de bine prin indiferență, dispreț, lipsă de interes, de considerație, de respect. Este, într-adevăr, lenevire și deznădejde îndreptate, de această dată, către ceilalți; sinuciderea duhovnicească se completează astfel cu crima duhovnicească.

Și, în final, **grăirea în deșert**. Dintre toate ființele create de Dumnezeu, omul singur a fost înzestrat cu darul vorbirii. Toți Sfinții Părinți văd în aceasta adevărata „pecete” a Chipului Divin în om, pentru că Dumnezeu însuși se descoperă ca și Cuvânt (Ioan 1, 1). Dar, fiind darul suprem, este prin același simbolism supremul pericol. Fiind adevărata expresie a omului, mijlocul realizării de sine este din acest punct de vedere și cauză a căderii sale și a distrugerii de sine, a trădării și a păcatului. Cuvântul mântuie și cuvântul ucide; cuvântul

inspiră și cuvântul otrăvește. Cuvântul este modul de exprimare al Adevărului, dar și al înșelării demonice. Având o putere pozitivă fundamentală, el are astfel, totuși, și o imensă putere negativă. Cu adevărat el zidește pozitiv sau negativ. Atunci când este deviat de la originea și scopul său dumnezeiesc, cuvântul devine deșertăciune. El împinge spre trândăvie, deznădejde și iubirea de stăpânire și transformă viața în iad. El devine adevărata putere a păcatului.

Acestea patru sunt astfel „obiectivele” negative ale pocăinței. Ele constituie obstacolele ce trebuie îndepărtate. Dar Dumnezeu singur le poate îndepărta. Iată deci prima parte a rugăciunii Sfântului Efreim Sirul — această plângere din adâncul neputinței omenești. Apoi rugăciunea se îndreaptă către țelurile pozitive ale pocăinței care, de asemenea, sunt patru.

Curăția! Dacă nu se reduce sensul acestui termen, așa cum adesea și eronat se face, numai la conotațiile sale sexuale, este înțeles ca omologul pozitiv al trândăviei. Traducerea precisă și totală a termenului grecesc *sofosini* și a termenului rusesc *tselomudryie* trebuie să fie plinătatea înțelepciunii, dreapta socotință. Trândăvia este, întâi de toate, risipire, distrugerea vederii și energiei noastre, incapacitatea de a vedea întregul. Atunci opusul său este tocmai **plinătatea**. Dacă de obicei înțelegem prin curăție virtutea opusă depravării sexuale, aceasta se întâmplă datorită caracterului decăzut al existenței noastre, care nu se manifestă niciunde mai bine decât în plăcerea sexuală — îndepărtarea trupului de la viața adevărată și de la stăpânirea duhului asupra sa. Hristos a refăcut plinătatea în noi. Și aceasta a realizat-o prin refacerea adevăratei scări de valori, prin călăuzirea noastră înapoi către Dumnezeu.

Primul și minunatul rod al acestei plinătăți sau curății este **smerenia** (...). Ea este mai presus de toate biruința adevărului în noi, îndepărtarea tuturor minciunilor în care de obicei trăim. Numai smerenia poate fi capabilă de adevăr, de a vedea și de a primi lucrurile așa cum sunt și, astfel, de a vedea măreția, bunătatea și iubirea lui

Dumnezeu în orice. De aceea se spune că Dumnezeu revărsă harul Său peste cei smeriți, iar celor mândri le stă împotrivă. Curăția și smerenia sunt firesc urmate de **răbdare**. Omul „natural” sau „căzut” este nerăbdător, pentru că nevăzându-se pe sine se grăbește să judece și să condamne pe ceilalți. Având, așadar, o cunoaștere eronată, incompletă și pervertită a tot ceea ce îl înconjoară, măsoară toate acestea prin prisma gusturilor și concepțiilor sale. Fiind indiferent cu oricine în afară de sine, dorește ca viața să fie încununată cu succes aici și acum. Răbdarea, totuși, este cu adevărat o virtute divină. Dumnezeu este răbdător nu pentru că este „iertător” ci pentru că El sesizează adâncimea celor ce există, pentru că realitatea intimă a luc-

rurilor, pe care noi în orbirea noastră nu o mai vedem, este deschisă către El.

Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu cât devenim mai răbdători, cu atât reflectăm mai mult acel infinit respect față de toate ființele care reprezintă însușirea specifică a lui Dumnezeu.

În cele din urmă, cununa și rodul tuturor virtuților, ale tuturor creșterilor și ostenețelor duhovnicești este **dragostea** — cea dragoste care, așa cum am mai spus, poate fi dăruită numai de Dumnezeu —, darul ce este finalitatea tuturor pregătirilor și ostenețelor duhovnicești.

Toate acestea sunt rezumate și adunate laolaltă în ultima cerere a rugăciunii Sfântului Efrem Sirul, în care cerem: „dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu

osândesc pe fratele meu”. Dar, în final, mai este o primejdie: **mândria**. Mândria este izvorul răului și toată răutatea este mândrie. Iată că nu-mi este suficient să-mi văd propriile mele greșeli, întrucât chiar și această virtute aparentă se poate transforma în mândrie. Scrierile sfinte abundă în sfaturi împotriva subtililor forme ale pseudo-pietății care, în realitate, sub vălul smereniei și al autocriticii pot conduce către o mândrie cu adevărat demonică. Dar atunci când „vedem greșalele noastre” și când „nu osândim pe frații noștri”, când, altfel spus, curăția, smerenia, răbdarea și dragostea sunt doar una în noi, atunci și numai atunci ultimul dușman — mândria — va fi nimicit în noi.

din lucrarea *Postul cel Mare*, Ed. Univers encicl. Pr. Prof. A. Schmemmann

„Să nu opriți datoria unul altuia, fără numai din bună înțelegere”

„Armonia dintre femeie și bărbat păzește viața noastră a tuturor și susține lumea întreagă, căci, precum se prăbușește întreaga clădire dacă se clatină temelia, tot astfel se dă peste cap toată viața noastră dacă soții trăiesc în neînțelegere.”

Sfântul Ioan Gură de Aur

(Omilia despre deznădejde. 6 în P.G. 51.369)

- „În Evanghelie nu se spune că în timpul posturilor omul trebuie să se abțină de la relațiile intime. De ce trebuie să ne abținem totuși?”

- Postul înseamnă abținere; abținere de la plăcerile senzuale. De aceea, ar fi primitiv să privim postul ca pe un regim alimentar și, în rest, să ne permitem orice altceva. Postul este abținerea de la distracții, posibilitatea unei concentrări aparte, stare de rugăciune deosebită. Postul este și refuzul unor activități distractive.

Presupun că astfel poate fi privită și abținerea de la relațiile conjugale. Este important să ținem minte că există o măsură a postului, și această măsură este definită de fiecare om în parte. De exemplu, omul poate hotărî să nu bea și să nu fumeze de dragul lui Hristos și, în același timp, să nu promită că va renunța la crenvurști cu omletă. Sigur că Domnul va primi și un astfel de post. În cadrul postului există și înlesniri; de exemplu, pentru cei bolnavi. Dacă omul nu poate rezista fără lactate, atunci măcar să nu mănânce carne. Sau miercurea și vinerea, în timpul postului, să nu mănânce nici chiar lactate.

- „Cum se poate abține de la relațiile intime o femeie al cărei soț este necredincios?”

- Această situație este, din păcate, des întâlnită. În acest caz este nevoie de un compromis sănătos, dar acesta să nu fie un compromis cu conștiința. Cel mai important, într-o familie, este să existe pace

și înțelegere. A iniția relații încordate datorită temei postului nu este spre binele nimănui. Există posibilitatea ajungerii la o înțelegere cu soțul privind abținerea de la relațiile intime, măcar în timpul pregătirii pentru Sfânta Euharistie. Dacă omul iubește, fie el și neobișnuit cu Biserica, poate face sacrificii, în acest sens, pentru soția sa. Dacă nu există posibilitatea unei înțelegeri, atunci soția trebuie să lase de la sine și să se roage lui Dumnezeu pentru înțeleptirea soțului. Un părinte le spunea fiilor săi duhovnicești că răul nu trebuie să aibă punctul de pornire de la noi. Această regulă trebuie să se aplice în orice situație din viață.

(din: *„Femeia și problemele ei. Perspectiva psihiatrului ortodox”*, Editura Sophia, 2010)

„Să nu opriți datoria unul altuia, fără numai din bună înțelegere” (1 Cor. 7, 5). Să nu se înfrâneze femeia, dacă bărbatul nu vrea, și nici bărbatul, dacă nu vrea femeia. Fiindcă din astfel de înfrânare se nasc mari rele, căci și preacurviile, și curviile, și chiar stricarea caselor de aici se trag de multe ori. Dacă având pe femeile lor și încă curvesc, apoi cu atât mai mult vor face așa dacă sunt lipsiți de această mângâiere. Să nu opriți datoria, adică să nu vă lipsiți de datoria voastră conjugală... A se înfrâna unul din doi fără voia celui alt, aceasta este lipsă, aceasta înseamnă a opri datoria, pe când dacă este cu voia lui, nu se poate numi lipsă sau oprire de datorie. Deci trebuie a prefera buna înțelegere înaintea tuturor, fiindcă este și mai însemnată decât toate. Fie, de pildă, o femeie și un bărbat, și înfrânându-se femeia, fără ca bărbatul să voiască. Deci pentru ce te miri dacă el din această pricină curvește, sau dacă nu curvește, apoi este posomorât, veșnic tulburat, veșnic în luptă

și pricinuind femeii mii de neajunsuri? Care este folosul postului și al înfrânării, dacă dragostea este sfâșiată? Nici unul. Câte bațjocuri nu ies de aici, câte vorbe proaste și câtă luptă nu se desfășoară în asemenea împrejurări! Când într-o casă bărbatul și femeia sunt dezbinăți, apoi acea casă nu se găsește mai bine decât corabia cea purtată de valurile mării, fiindcă și aici căpitanul vasului se află în neînțelegere cu cărmaciul. Pentru aceea zice: Să nu opriți datoria unul altuia, fără numai din buna înțelegere până la o vreme, ca să vă îndeletniciți în post și rugăciune – vorbind aici de rugăciunea cea cu multă sânguință. Că dacă împiedică pe cei uniți de a se ruga împreună pentru un timp, apoi a se ruga neconținut cum s-ar putea? Deci se poate ca cineva să fie și însurat cu femeie, și în același timp să fie cu băgare de samă și la rugăciune; însă asemenea rugăciune se face mai cu amănunțime prin înfrânare. Căci nu a zis simplu ca să vă rugați, ci să vă îndeletniciți cu rugăciunea, punând aceasta ca o ocupație, iar nu ca fiind vreo necurățenie. Și iarăși să vă împreunați, ca să nu ispитеască pre voi Satana. Ca să nu creadă că aceasta este o legiuire din parte-i, apoi adaogă și pricina. Și care este cea pricină?

Ca să nu ispитеască pre voi Satana, zice. Și ca să afli că cele ale curviei nu le mrejește diavolul singur, a adaogă: pentru neînfrânarea voastră.”

„- Ce să fac, dacă bărbatul meu nu-și poate stăpâni poftele, iar eu vreau să mă înfrânerez?”

- Trebuie să te pleci neapărat poftelor lui. Chiar dacă n-ai vrea să faci aceasta, dulcele lanț al căsătoriei, ce te încătușează, te târăște după poftele soțului și te trage către cel cu care dintru început te-ai legat.

Dacă te împotrivești și rupi lanțul, nu numai că nu scapi de lanțuri, dar mai ești și deplin pedepsită.

Femeia care vrea să se înfrâneze fără voia bărbatului ei, nu numai că pierde răsplata înfrânării, dar va da socoteală înaintea lui Dumnezeu și de căderea lui în adulter și va fi mai vinovată decât bărbatul ei.

- Pentru ce? Pentru că, lipsindu-l de legăturile trupești la care-i dă dreptul legea căsătoriei, l-a împins spre prăpastia desfrânării. Dacă unei soții nu-i este

îngăduit să trăiască în înfrânare nici măcar scurtă vreme, fără voia bărbatului ei, poate fi, oare, iertată soția care lipsește neconținut pe soțul ei de ușurarea ce i-o dă căsătoria?

- *Dacă așa stau lucrurile, atunci nu poate fi o situație mai silnică și mai împovărătoare decât aceasta!*

- Da! Asta o spun și eu. Pentru ce, deci, te supui unei silnicii? Ar trebui să judeci așa înainte de a te căsători, nu după ce te-ai căsătorit. Din pricina aceasta și Ap.

Pavel, după ce a spus că lanțul căsătoriei nu se poate rupe, vorbește și despre cazul în care acest lanț s-a rupt. După ce a spus: Ești legat cu femeie? Nu căuta dezlegare!, a adăugat: Ești dezlegat de femeie? Nu căuta femeie! (I Cor., 7, 27). Ap. Pavel proceda așa, ca să îmbrățișeze cu mai multă ușurință învățătura despre traiul în feciorie, după ce mai întâi ai meditat îndeajuns asupra greutăților căsătoriei și ai aflat câtă sălnicie duce cu ea."

(Despre Feciorie, 47-48, în vol. Despre Feciorie, Apologia vieții monahale), Sf. Ioan Gură de Aur

La ce să luăm aminte mai mult în Postul Mare?

- *Părinte, la ce să luăm aminte mai mult în Postul Mare?*

- La noblețe. la noblețea duhovnicească.

... ca sa fiți prinși în mreaja lui Hristos. Ați fe-nu-i chip să sporiti. Dacă ați și ce aduce noblețea, ați vâna-o zi și noapte: nici n-ați mai dormi. Dacă cercetezi cu demănuantul noblețea duhovnicească, vei vedea ascunsă în ea măreția lui Dumnezeu...

Noblețea duhovnicească este superioritatea duhovnicească. este jertfă. Un suflet nobil are pretenții numai de la sine însuși, iar nu de la ceilalți. Se jertfește pentru ceilalți, fără să aștepte răsplată. Uită tot ce dă, dar își amintește până și cel mai mic lucru care i se dă. Are mărinimie, are smerenie și simplitate, are lipsă de interes, cinste... le are pe toate. Are cea mai mare bucurie și veselie duhovnicească.

Noblețea duhovnicească are Harul lui Dumnezeu, este - cum să spun? - o însușire dumnezeiască. Acolo unde există noblețe, lucrarea nu se face cu zgomot, nu se face la vedere. De aceea acolo Se odihnește Hristos și acolo este binecuvântarea lui Hristos. Noblețea duhovnicească este dreptate duhovnicească...

- *Părinte, când mi se cere să fac un lucru, îndată mă gândesc că am și alte treburi de făcut și mă împotrivesc.*

- Dacă dobândești noblețe, le depășești pe toate acestea. Nu folosi logica, fiindcă noblețea este în afara logicii. Voi vreți să aranjați lucrurile cu logica omenească, cu dreptatea lumească. Unde este dreptatea duhovnicească? Nu am spus că omul, cu cât este mai duhovnicesc, cu atât are mai puține drepturi în această viață? Omul duhovnicesc doar dăruiește și niciodată nu caută să primească?

- *Dar de ce în Evanghelie se spune: "Oricine cere ia si cel ce caută găsește"?*

- Asta-i altceva. Când ceri de la Dumnezeu pentru tine însuși un lucru din care lipsește dragostea pentru aproapele înseamnă că tot de interesul tău te îngrijești. Pe când, de pildă, atunci când o mamă cere de la Dumnezeu să i se facă bine copilul sau să

meargă lucrurile bine în familie, aceasta nu este pentru ea însăși, ci pentru binele casei. Iată, femeia cananeiancă despre care vorbește Evanghelia nu cerea nimic pentru ea. Alerga în urma lui Hristos și îl ruga să o ajute pe fiica ei care avea demon. Atunci Apostolii s-au apropiat de Hristos și l-au spus: "Fă ceea ce-ți cere ca să nu alerge în urma noastră și să strige!". Dar El le-a răspuns: "Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel". Cananeianca însă a continuat să ceară ajutor. Atunci Hristos S-a întors spre ea și i-a spus: "Nu este bine să iei pâinea fiilor și să o arunci câinilor". Dar aceea l-a răspuns: "Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor". Atunci Hristos i-a spus: "Pentru cuvântul acesta al tău, fiica ta s-a tămăduit". Ați văzut ce credință avea, ce smerenie, ce noblețe, ce superioritate? Dacă ar fi avut egoism, l-ar fi spus lui Hristos: "Nu mă așteptam de la Tine să mă faci și câine! M-ai dezamăgit!" și ar fi plecat revoltată. Ar fi avut și cugetul împăcat că s-a purtat foarte corect, foarte drept. Ba încă l-ar mai fi spus: "Mă mir cum de stă atâta lume și îl ascultă!"...

- *Părinte, credința ei a ajutat-o?*

- Noblețea ei a fost cea care a ajutat-o să aibă o așa credință. Nu avea nici un pic de părere de sine și nici vreo pretenție. Avea și gândul cel bun: "De vreme ce Dumnezeu a spus asta despre poporul lui Israel, înseamnă că știe El ceva. Noi aparținem unui alt neam".

- *Părinte, cum pot să dobândesc noblețea?*

- Să te miști smerit, cu răvnă curată și întotdeauna să te jertfești. Să cultivi sensibilitatea duhovnicească. Să rămâi netulburată când altul te deranjează și să te bucuri că ești deranjată și că nu deranjezi. Căci sunt unii cărora nu le pasă dacă îi deranjează pe alții, ci îi preocupă numai să nu fie ei deranjați. Alții nu vor nici să deranjeze pe alții, dar nici să fie deranjați. Iar alții spun: "Sunt sensibil, nu pot suporta nici măcar o vorbă". Dar ei jignesc pe alții. Ce fel de

sensibilitate este aceasta? Adevărata sensibilitate are noblețe...

- *Părinte, libertatea duhovnicească înseamnă slobozirea de patimi?*

- Libertatea duhovnicească este noblețea despre care vă spun că trebuie să o aveți. Și pentru ca omul să aibă noblețe, trebuie să nu existe înlăuntrul său patimi josnice, micime sufletească etc. Dumnezeu nu stă acolo unde este micime sufletească, fiindcă Dumnezeu este din fire bun.

- *Pentru ca să iubesc reaua-pățimire, tot la noblețe trebuie să lucrez?*

- Ah, încă nu ați înțeles ce înseamnă noblețe! Noblețea are și ea vitejie, căci atunci lucrează inima. Ca să înțelegeți ce înseamnă noblețe, gândiți-vă la Hristos. Ce a păstrat Hristos pentru El însuși? Nimic. A dat totul. S-a jertfit și Se jertfește mereu pentru noi toți. Ne dă dragostea Sa și ia păcatele noastre. Noi însă, dimpotrivă, vrem doar să primim dragoste. Gândiți-vă și la ceea ce fac părinții: se jertfesc mereu pentru copiii lor, cu toate că se poate ca mai târziu să primească și lovituri de la ei. Și chiar dacă știu ce-i așteaptă, ei tot se jertfesc. Același lucru fac și animalele și păsările. Rândunica se îngrijește de puii ei, iar ei la rândul lor se vor îngriji, când vor crește, de puii lor. Așa a rânduit dragostea nobilă a lui Dumnezeu.

Prin noblețe omul intră în legătură cu Dumnezeu.

- *Cum se înrudește omul cu Dumnezeu, Părinte?*

- Totul este ca omul să dobândească noblețea duhovnicească. Atunci se înrudește cu Dumnezeu.

- *Părinte, se poate ca o maică să-și facă la chilie îndatoririle ei duhovnicești, iar apoi să nu se mai încumete să ajute la o ascultare de obște?*

- Ce fel de îndatoriri duhovnicești în dauna celorlalți? Adică celălalt să se ostenească, iar eu să îndeplinesc îndatoriri duhovnicești? Asta nu înseamnă îndatorire duhovnicească, mai ales la un tânăr. Tânărul trebuie să caute cum să ajute un bătrân. Adică tânărul să îndeplinescă așa-

zise îndatoriri duhovnicești, iar un bătrân să se chinuie să scoată la capăt o treabă. Oare aceasta poate fi socotită jertfă sau noblețe? Să studiez, să-mi fac îndatoririle mele duhovnicești, iar treburile să le las pentru ceilalți? Astea-s lucruri găunoase! Multe suflete nu au sesizat încă sensul vieții duhovnicești. Nu au gustat schimbarea adusă de noblețe; se gândesc la ei înșiși.

În încercări omul dă examene. Îmi amintesc că odată, pe când mă aflam în viața de obște părinții îmi spusese să rămân la chilie și să nu fac niciun efort, fiindcă vărsam mereu sânge. La un moment dat îl văd pe fereastră pe un bătrânel, pe portar, cum se chinuia să despice cu securea o buturugă, ca să o ardă în cămin. Acest bătrânel avea probleme cu intestinalele și din pricina neîncetelor hemoragii era foarte slăbit. Gândiți-vă că dormea încălțat cu papucii, fiindcă nu avea putere să-i lege și să-i dezlege. Sar atunci din pat, apuc

securea, lovesc de două-trei ori buturuga și o despice. Dar îndată m-a podidit sângele pe gură. Ai înțeles? Nici măcar nu m-am gândit la starea mea, nici n-am mai ținut seama de mine însumi.

Noblețe duhovnicească! Nimic altceva nu-L înduioșează atât de mult pe Dumnezeu ca noblețea. Ea este receptorul Harului dumnezeiesc. Cât de simple și de ușoare sunt lucrurile și cât de grele le facem noi! În toate este nevoie de noblețe duhovnicească. Dacă cineva nu va înțelege lucrul acesta, chiar de va face trei privegheri pe săptămână sau de va ține de trei ori pe lună post negru de trei zile sau se va ruga ore întregi, chiar de își va păstra și curăția trupeză, toate acestea nu-i vor fi de nici un folos. Nu spun că nu trebuie să le faci cineva și pe acestea, dar să se îngrijească să dobândească lucrul cel mai important dintre toate: noblețea duhovnicească, care este curăția sufletească. Să nu existe înlăuntrul lui interes propriu, voie proprie,

egoism, dorința de a plăcea oamenilor și celelalte, pentru a se face plăcut lui Dumnezeu. Când nu există toate aceste patimi, atunci, chiar și fără să se roage, omul are curăție sufletească și se înrudește cu Dumnezeu, se unește cu El.

Numai prin noblețe omul reușește să intre pe aceeași frecvență cu Dumnezeu și să aibă legatură cu El, să lucreze pe frecvența lui Dumnezeu. Altminteri, butonul este întors pe o altă frecvență. De aceea căutați să schimbați antena... Există antene verticale și orizontale. Cele verticale se "sprijină" pe ele însele și nu fac bine contactul, pierd ușor semnalul. Pe când cele orizontale se extind și de aceea au o rază mare de recepție, încât reușesc să perceapă chiar și semnalele slabe. Vreau să spun că cel care se sprijină pe sine însuși nu s-a eliberat de propriul eu, nu are noblețe. De aceea nu are nici Harul lui Dumnezeu, nici luminare dumnezeiască".

Cuviosul Paisie Aghioritul

În fiecare an, pe data de 25 martie, creștinii ortodocși prăznuiesc **Buna Vestire**, una din cele mai mari sărbători ale Bisericii. În troparul care se cântă, semnificația sărbătorii se rezumă elocvent:

"Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac: Fiul lui Dumnezeu, Fiul Fecioarei se face, și Gavriil darul bine-vestește! Pentru aceasta și noi împreună cu dânsul Născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine." (Tropar, glas 4)

INFORMATII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1-3 feb. 2012 - participă la Roma la întâlnirea anuală a episcopilor apropiați de Comunitatea S. Egidio.

3 feb. - slujește Taina Sf. Maslu la Viena, cu participarea a peste 200 de credincioși.

4 feb. - sfințește Capela „La Sf. Înviere” din centrul Vienei (după restaurarea picturii), slujește Sf. Liturghie împreună cu P.C. Preoți: Dr. Nicolae Dura, Ștefan Ababei, Drd. Emanuel Nuțu și Dr. Ioan Moga și predică. Au participat noul mitropolit grec al Austriei, Arsenie, reprezentanți ai Ambasadei și oaspeți ecumenici.

5 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Viena. Botează pe pruncul Cristian Nuțu.

6 - 14 feb. - face un pelerinaj în Țara Sfântă și Iordania cu un grup de 50 de pelerini din Germania și 54 din Austria, însoțiți de Protos. Ghelasio Păcurar, Pr. Emanuel Nuțu și Pr. Ioan Forga.

11 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Așezământul Românesc din Ierihon.

15 feb. - participă la lucrările Adunării Naționale Bisericești.

18 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică în satul Deal (jud. Alba). Săvârșește Parastas pentru tatăl Păr. Dumitru.

19 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Nușeni (jud. Bistrița Năsăud) Seara, slujește Vecernia și predică în Comuna Nușeni.

21 feb. - participă la Sf. Liturghie la Mănăstirea Râmneț (jud. Alba) și rostește cuvânt de învățătură.

23 feb. - animă Cercul biblic de la Centrul eparhial.

25 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică în catedrala din Nürnberg.

26 feb. - 1 martie - prima săptămână din Postul Mare, slujește în Catedrală toate slujbele prevăzute de tipicul bisericesc.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

2 feb. - Întâmpinarea Domnului - slujește Sf. Liturghie și rostește și predică la Capela Sf. Siluan.

3 feb. - participă la workshopul organizat în vederea inițierii unei campanii profesionale de strângere de fonduri pentru mănăstirea reședință episcopală care urmează să fie ridicată în München.

5 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Rosenheim (Pr. Dumitru Mureșan); participă la agapă.

12 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

15-16 feb. - participă, la București, la lucrările Adunării Naționale Bisericești și ale Sf. Sinod.

19 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

20 feb. - după vecernie, participă, la Capela Sf. Siluan, la lucrările Asociației caritative

Sf. Vasile cel Mare.

25 feb. - conduce lucrările consiliului parohial al parohiei din Traunreut (paroh P.C. Pr. Constantin Bartok).

26 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela din Erlangen (responsabil P.C. Pr. Ionuț Păun).

27 feb. - după slujba Pavcerniței Mari, participă, la Capela Sf. Siluan, la lucrările Asociației caritative Sf. Vasile cel Mare.

„Dacă Dumnezeu nu ocupă primul loc în viața ta, atunci nu ocupă niciun loc.”

„Să ne silim să trăim viața în așa fel încât să fim și noi zâmbetul lui Dumnezeu îndreptat către oameni.”

Parintele Teofil Părăian

RUMANISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 323610; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00